

XXXIII. EBICYKL *Moravský Chobot*

(23. VII. - 31. VII. 2016)

Připomínka: **Vladimíra Karla** (- 1989)
Marka Vorla (- 1991)
Róberta Rosy (1. 6. 1964 - 23. 7. 1994)
Václava Slavíka (2. 9. 1943 - 15. 9. 1998)
Lišáka (Fotografa) **Oldřicha Navrátila** (21. 9. 1952 - 9. 3. 2005)
Kouzelníka Žita PaedDr. **Josefa Bartošky** (6. 5. 1950 - 18. 10. 2006)
Dušana Krchy (11. 3. 1953 - 17. 12. 2007)
Freddyho Vaclíka (25. 12. 1942 - 11. 8. 2010)
Kosmasky **Ing. Evy Krchové** (24. XI. 1953 - 1. IV. 2012)
Ottakara L. **RNDr. Karla Hájka** (9. 1. 1953 - 6. 3. 2014)
Mgr. Daniely Setteyové (30. 8. 1954 - 1. 10. 2014)

Ebiprolog (So 23. 7.)

Praha, Hostivař - Valašské Meziříčí

Letošní příprava nebyla tak intenzivní jako vloni, takže jsem natrénoval jen 1 112 km. Svého ebifavorita De Luxe jsem však ještě v červnu dodal do STK Hydromechanikovi II., abych neměl problémy s přejímkou stroje na startu.

Hydromechanik II. také inicioval včasnou objednávku rezervací pro bicykly do rychlíku z Prahy do ValMezu, což profesionálně zajistil Sir, takže jsme měli předem vše zajištěno na EC 127 Bečva, který vyjžděl z Prahy v sobotu v 11:24 h a měl být ve ValMezu ve 14:37 h, čili s dostatečným předstihem před ubytováním a slavnostním zahájením.

Z domova jsem vyrazil kolmo s kompletním báglem v 9:45 h a odjel na stanici metra C Opatov, což jsou necelé 3 km, takže jsem byl poměrně brzo na pražském Hlavním nádraží, kde jsme si dali sraz u jižního východu na perony. Vždy hraji tu hru, koho z ebipiklů potkám před startem ročníku jako prvního. Tentokrát to bylo absolutně dokonalé, protože když jsem vedl naložené kolo v tom patře nádražní haly pod perony, tak se právě vynořoval po eskalátoru se svým kolem Sir. Pak jsem se udělal s kolem vlevo v bok, a tam se tetelily u svých bicyklů Ottakar K. a Linda.

Vzápětí zvonil Sirovi mobil, volal Hydromechanik II., kde jsme, že už na nás čeká na místě domluveného srazu. Ukázalo se, že si totiž popletl světové strany, resp. nepopletl, pokud by byla Praha na jižní polokouli. To byla vlastně má chyba, že jsem mu předem opomněl sdělit, že Praha je na polokouli severní. Sirovo navádění pomocí mobilů nebylo zrovna moc úspěšné, takže Sir se nakonec rozhodl jít Hydromechanikovi II. naproti. Tato metoda vizuálního navádění se nakonec vyplatila. Ostatně ji používají i letci NATO. Nedávno jsem četl, že to u nás zahraniční vojenští piloti trénovali na letecké základně v Náměšti n. O. při vojenském cvičení *Ample Strike 2016* - rovněž úspěšně, což je ovšem přísně tajné.

Číhali jsme, kdy se na elektronické ceduli s poněkud titěrným písmem objeví přistavení našeho EC na příslušné nástupiště. Jako obvykle to bylo těsně před plánovaným odjezdem vlaku, a až na 5. nástupišti, takže jsme docela museli s těmi obloženými bicykly chvátat mezi tlupami ostatních zavazadly ověšených prázdninových cestujících, ale stihli jsme dostat se na nástupiště dříve, než vlak přistavili. Kluci mi dali místenky na sezení a postarali se o naložení mého kola, zatímco já jsem s bágly utíkal k tomu vagónu, kde jsme měli místenky. Místa už byla obsazena, ale cestující nám je uvolnili, takže to bylo bez problémů. Bohužel jsme proto nemohli poskytnout místa oběma Severočeškám, takže jsme byli tuším až někam do Zábřeha rozházeni, a teprve pak se podařilo celou partu sjednotit v našem kupé.

Když přišel průvodčí, tak Hydromechanik II nemohl předložit nějakou průkazku dosvědčující, že je senior. Myslel, že bude průvodčímu stačit jako doklad jeho stříbrný porost na hlavě, ale průvodčí soudil, že to je přeliv, a trval na průkazce, že se vrátí, a když průkazka nebude, tak Hydromechanika v Kolíně vysadí z vlaku. To skutečně zapůsobilo a Hydromechanik musel sundat z poličky nad sedadly svůj obrovitý bágl a začal v něm kutat. Průkazku našel, byla pochopitelně až úplně vespod báglu. Průvodčí se skutečně vrátil a průkazku zkontroloval. Někde kolem Třebové na výhybce vagón sebou šubnul, takže Hydromechanikovi spadla z poličky pod oknem otevřená plechovka s pivem a koulejíc se po podlaze se z ní všemi směry rozlévalo pivo směrem ke dveřím, takže jsme nacvičovali zvedání kolen ku bradě. Na podlaze vzniklo něco jako miniaturní Kaspické jezírko; pivo vytékalo i do chodbičky za značného veselí našich spolucestujících. Raději jsme proto až do vystupování těch spolucestujících přestali používat kódové slovo Ebicykl.

Když cestující v Olomouci vystoupili, tak naopak k nám mohly přisednout Severočešky Ottakar K. a Linda. Ve zbytku cesty do cíle se už nic zvláštního nestalo. Vystupování z mírně zpožděného vlaku nebylo úplně jednoduché, protože jsme museli běžet k hytláku a prodírat se mezi cestujícími, kteří naopak v protisměru chvátali do podchodu, aby stihli přípojný vlaky. No ale naštěstí jsme měli na nádraží uvítací výbor v čele s Dalimilem a Simulantem, kteří nám byli nápomocni. Mně čekali mí celoživotní kamarádi Jana a Mirek Mikuškovi, takže si mne i s báglem na kole odvedli k sobě domů, protože bydlí těsně u nádraží. Zbytek výpravy se vydal ubytovat do školy v blízkosti hvězdárny. Sám jsem strávil odpoledne s Mikuškovými na jejich chatě v Jarcové, odkud je krásný výhled na okolní kopečky i dolů do údolí Bečvy mezi Vsetínem a ValMezem.

Až pozdě večer jsem se přesunul na slavnostní zahájení XXXIII. Ebicyklu do kombinované Školy pro sluchově postižené, kde už byla většina ebipiklů ze všech světových stran. Chvilí po 21:30 h proběhlo slavnostní zahájení a Bludný Holanďan vedl první brífink, který začínal podrobnou instruktáží, jak se ze školy dostat do Zašové, kde jeho rodina bydlí, a kde byla na nedělní ráno vyhlášena další Snídaně v trávě. Sám jsem se po brífinku vrátil na noc k Mikuškům, odkud jsem pak v neděli ráno samostatně vyrazil k Janatovým.

I. etapa (Ne 24. 7.): Vzpomínková expediční

Valašské Meziříčí - Zašová -Valašské Bystřice (Hlaváčky) - Vsetín

Vyspal jsem se do růžova v posteli, posnídal lehce a v 8:45 h jsem se jal stíhat ebipikly, kteří pod vidinou Snídaně v trávě vstávali časně a už dávno odjeli. Propletl jsem se pod mosty v centru ValMezu a najel na cyklostezku Bečva, takže v 9:30 h jsem

zaparkoval bicykl u Janatů, kde se už pilně hodovalo. To nebyla Snídaně v trávě ale spíše Plenění v trávě, ale schovali mi frgály a vůbec jsem se měl jako pámbu ve Frankrajchu. S lítostí jsem musel v 10 h zatroubit na kůň, protože nás čekal náročný výplaz na Hlaváčky u Valašské Bystřice, kde se v letech 1956 (*ExPerBes = Expedice – Perseidy – Beskydy*), 1957 (*B-Komplex = Beskydská Komplexní Expedice*) a 1959 (*TEXAS-D = Teleskopická EXpedice, Ale S Deštěm*) konaly první celostátní meteorické expedice (v r. 1958 se expedice *T-KODEX* konala v pohoří Považský Inovec na Slovensku).

Stoupat jsme začali u kostela ve Vidči, krpál to byl opravdu náramný a tak jsem šel kus pěšky, zato nejmladší účastnice a novicka letošního ročníku Anne-Marie Dostálová jela do kopce jako blesk. Přestože Hlaváčky byly již na 17. km trasy, doškrábal jsem se tam až ve 12:30 h a společně s celým houfem a také manžely Mikuškovými jsme se vydali po ní cestou na místo, kde se konaly zmíněné tři expedice. To se podařilo díky pamětníkům identifikovat velmi přesně; reliéf okraje přilehlého lesíka se nezměnil, takže jsme identifikovali i místo, kde stála polní kuchyně, a také prostor, kde byla při pozorováních rozložena zahradní lehátka.

Mikuškovi byli účastníky expedicí, takže povzpomínali veselé příhody z natáčení, zvláště pak, když při expedici v r. 1959 si čerstvě promovaný fyzik Jaromír Mikušek zlomil při fotbalovém utkání *Rheumatic Tigers* (profesionální astronomové) vs. *Ghost Terriers* (astronomové amatéři) nohu. O berlích pak šel po skončení expedice požádat rodiče Jany o ruku, aby se mohla uskutečnit plánovaná svatba...

Protože na Hlaváčky dorazilo také Starší Práče, vzpomínali jsme navíc ve třech na naše praebicykly v letech 1955 a 1956, kdy jsme společně (Mikušek, Komrská a já) studovali fyziku na MU v Brně, a o prázdninách podnikli dvě spanilé jizdy (1955 na trase Brno-Kutná Hora-Bělá p. Bezdězem-Jablonec n. N.-Nové Město n. Metují-Brno; 1956 Brno-Vsetín-Terchová-Ružomberok-Poprad-Prešov-Košice-B. Bystrica-Strečno-Vsetín-Brno - při druhé výpravě jsme sebou vezli stan áčko a občas nocovali tři v tomto ministanu). Zazpívali jsme také hymnu meteorických expedicí "*Sežral svíčku, seděl potmě*", kterou jsme na expedicích končili denní rozkazy.

Teprve ve 14 h jsme se vydali na další trasu a při odjezdu jsme potkali Martinu Boháčovou, kterou na Hlaváčky přivezl její muž, takže dostali také frgále, co se nestačily sníst v Zašové. Přes Valašskou Bystřici jsme rychle sjeli do Malé Bystřice, ale lehce jsme v malé partě zakufrovali a najednou jsme byli už v Bystřičce, a po chybné odbočce kolem přehrady doleva jsme dojeli na hráz. Po mírném občerstvení v přilehlém stánku jsme změnili kurs a sjeli do údolí Bečvy, překřížovali hlavní silnici na Mikulůvku, kde nečekaně jel v protisměru Rost'a Šopa, jenž chystal svou vlastní Snídaní v trávě na další ráno. Tím pádem nám ukázal, kam pojedeme další den do jeho haciendy, a také kudy vede cyklotrasa Bečva do Vsetína. To byla velmi pohodlná cesta, i když jeden úsek byl užoučký pro jedno kolo a vyježděná kolej v trávě, což je pro favority docela problém. Poměrně brzo jsme dorazili na okraj Vsetína, kde moji spolujezdcí pokračovali do ubytování ve škole, zatímco já jsem se odpojil, abych navštívil své další kamarády, rodinu Vévodovu, která je spřízněná s Mikuškovými, a kterou pravidelně navštěvuji při setkáních Ski & Teleskopy v Kychově. V 16:30 h jsem byl u Vévodů, dostal jsem spoustu jídla a pak se jsem se přesunul do centra, kde bydlí jejich syn Radim, a u něho jsem se ubytoval i s bicyklem.

Po osprchování a vybalení jsem se pak pěšky vypravil na hvězdárnu, kde profesionální amatérští kuchaři pro nás vařili perfektní guláš. Ještě na mne zbylo a měl jsem štěstí, protože když se začalo stmívat, tak to bylo tmavým dešťovým mrakem, z něhož se strhl pěkný slejvák a znemožnil tak připravený táborák. Naštěstí je hvězdárna

dost rozlehlá a tak jsme se všichni měli kde ukryt, ale déšť trval do setmění, takže jen někteří odvážlivci se vydali do nepohody do školy, kde bylo ubytování. Na hvězdárně jsme se setkali s bývalým ředitelem Mgr. Jiřím Haasem, který hvězdárnu řídil od r. 1973 a samozřejmě i se současným vedoucím Hvězdárny Ing. Martinem Leskovjanem. a jeho dobrovolnými spolupracovníky.

Čekal jsem v pohostinné hvězdárně až do 23 h, kdy déšť konečně ustal a šel jsem pak pěšky do centra skrze mohutné kaluže po slejváku a kolem půlnoci jsem konečně zalehl.

II. etapa (Po 25. 7.): Údolím Bečvy

Vsetín-Mikulůvka-ValMez-Teplice n. B.- Lipník n. B.- Přerov

Z centra Vsetína jsem vyrazil v 8.40 h a už na začátku cyklotrasy podél Bečvy jsem narazil na několik ebipiklů, s nimiž jsme se propletli dokonce i uzavřeným areálem zemědělského družstva, kde nám laskavý řidič protijedoucího nákladáku otevřel dálkovým ovládáním výchozí bránu, čímž jsme se vyhnuli té uzoučké části stezky z včerejška. Na Snídání v trávě u Rosti Šopy jsme dorazili v 9,30 h a to už tam ebipikli pilně plenili, ale marně. Jídla a pití bylo tolik, že nás to všechny udolalo a tak velké množství potravy pro Odpoledne v trávě naložila Vozová hradba pro mimořádnou zastávku poblíž Týna n. Bečvou.

Sám jsem vyrazil z nádherné Rostovy haciendy opět v malé skupince až kolem 11 h a vrátili jsme se na páteřní cyklostezku č. 5 podél Bečvy do Valmezu, který jsme projížděli trochu zmateně pořád kolem koryta Bečvy, a dost jsme tam kufrovali. Nakonec se ale výjezd mimo centrum města podařil směrem na Lhotku. Za Lhotkou jsme měli problém s další navigací, když jsme přijeli na křižovatku tvaru T, kde nebyly ukazatele, ale nakonec jsme to riskli doleva, jenže najednou jsme přešli nějakou řeku a cesta začala silně stoupat do kopce. Tak díky Dalimilově mobilu jsme se domluvili, že jedeme špatně, a vraceli jsme se kus cesty k Hustopečím a odtamtud po cyklostezce do Skaličky. To je snad nejhezčí vesnice, kterou jsem kdy viděl. Perfektní silnice, výstavná škola a sokolovna, všude kytky v oknech domů, žádná graffiti atd., prostě Vesnice roku 2016. Odtamtud nás pak vedla silnice do lázní Teplice n. Bečvou, kde se sjížděli ebipikli ze všech směrů, a vrhli se na stánek se zmrzlinou. Sám jsem ale radši hledal cestu, kudy dál a spíše instinktem jsem se dostal na správnou výpadovku a znovu na cyklotrasu 5. Tam se jelo opravdu krásně, jednak to bylo po proudu řeky, ale cyklotrasa vedla stinnou stranou řeky, kde dokonce ještě byl vlhký asfalt po nočním dešti. Měl jsem co dělat, abych stihl Odpoledne v trávě poblíž Týna n. B., kde mohla Vozová hradba zaparkovat těsně u cyklotrasy. Navíc tam byl vodovodní kohoutek na doplnění vody. Dorazil jsem tam v 15.30 h, a to už většina ebipiklů končila plenění, zatímco já teprve začal, ale stále ještě bylo jídla a pití nadbytek. Rostě, díky!

Bohužel se s námi musel ten den rozloučit Jeník Balík, které odvolal z dovolené jeho zaměstnavatel, takže ho Vozová hradba musela urychleně hodit na rychlík z Přerova domů.

Nakonec jsme ještě pozorovali zpoceného muže (byl to jeden z nejteplejších dnů letošního ročníku), který budoval poblíž cyklotrasy stánek s občerstvením, jenž nám poradil, jak se dostat v Přerově rychle na hvězdárnu a pak jsme v 16,30 h vyrazili na silně

frekventovanou cyklotrasu s různými překážkami v podobě prudkých podjezdů k řece a prudkých výjezdů na křižující silnice. Měl jsem co dělat, abych udržel kontakt s rozptýleným pelotonem, ne snad kvůli pomalosti, ale právě těm rozmanitým vyhýbkám, kdy na cyklotrase navíc korzovaly maminky i celé rodiny s kočárky.

Ta rada, jak se dostat na hvězdárnu, byla naprosto přesná. V 18h jsme byli na hvězdárně v Přerově téměř mezi prvními, naši hostitelé v čele s Ing. Petrem Karlem nás uvítali vychlazeným pivem Zubr. Byla to úžasná pohoda na konci parného dne. V Přerově jsme měli původně dojednaný společný nocleh v tělocvičně Střední školy technické, ale ta byla těsně před našim příjezdem vytopena, takže spát se mělo přímo na hvězdárně, která má čím dál lepší optické vybavení v porovnání s našimi předešlými návštěvami.

Sám jsem tedy počítal, že budu spát na hvězdárně, ale nakonec bylo všechno jinak. Především mi zavolali tři ebipikli, kteří si našli v Přerově hotel Zimní stadion a v něm poměrně levný čtyřlůžkový pokoj, že tamější paní recepční si velmi naléhavě přeje, abych se s nimi ubytoval v hotelu, protože je amatérská astronomka a chtěla by se mnou probrat novinky z oboru. Kromě toho přišel na Hvězdárnu Ing. Miloš Slaný z Meopty Přerov nabídnout na další ráno exkurzi do provozu této velmi úspěšné optické firmy. Potenciálním zájemcům navíc nabídl Snídani v trávě v podnikové kantýně zdarma. Zatímco jsem řešil evidentní střet zájmů, tak jsem si uvědomil, že mám v žaludku proláklinu, protože už bylo 19 h a čas na večeři.

Tak jsem nakonec sjel na kole do hotelu Zimní stadion, pohovořil s paní recepční, uložil si kolo na náš pokoj pro 4 ebipiky a vydal se pěšky na večeři, protože Zimní stadion má jen výčep. Všude bylo dost plno, nakonec jsem se najedl na terase nějaké větší restaurace a vydal se pak pěšky na brífink na hvězdárnu. Ten začal se zpožděním až ve 22 h a když skončil, tak mne do hotelu odvezl místní hvězdář autem. Rychle jsem se osprchoval a zalehl, bylo docela horko na spaní.

III. etapa (Út 26. 7.): Hrubčická *Přerov-Hrubčice-Prostějov-Plumlov-Pohora-Letovice*

Když jsem se v hotelu ráno probudil, zjistil jsem, že mí tři spolunocležníci jsou už v prachu. Bylo mi jasné, že Snídani v Meoptě jsem zaspal, takže jsem se urychleně zmátořil, snesl kolo z patra do přízemí hotelu a vydal se v 9.15 h sólo a vlastně většinou pěšky nejkratší cestou ven z Přerova. Je tam takové úzké hrdlo při viaduktu k nádraží, kde je trvalá zácpa všech kamionů mířících z Přerova nebo do Přerova kamkoliv. Teprve za viaduktem jsem se trefil na správnou a už ne tak frekventovanou výpadovku na Troubky, které byly vyplaveny dvakrát při povodních na přelomu tisíciletí, protože se u nich slévá Bečva s Moravou a voda se vylévala v protiproudu.

Jelo se mi báječně, počasí nám opravdu ten den přálo a v 10.45 h jsem přistál na fotbalovém hřišti v Hrubčicích, kde již probíhala Snídaně na Phobosu, kterou zorganizovali Phobos a Deimos. Na hřišti byl instalován i solidní dalekohled sloužící k pozorování Měsíce a Slunce, prostě astronomická idyla. Opět jsme spíše neúspěšně vyplenili Phobose, prostě je vidět, že už nejsme takové kobylky jako před lety v Moravském Berouně, kdy po našem nájezdu v místní restauraci mohli další hosté dostat pouze párátka v solničkách.

Před polednem jsem vyjel na další část trasy přímo do Prostějova, kde jsem se jako obvykle zamotal, protože si stále neumím zapamatovat, kterým směrem se objíždí

město ke Kolářovým sadům. Nakonec se to podařilo, Kája Trutnovský čekal se světelnou show až si uklidím bicykl a to, co jsme viděli, vypadalo jako kosmická podívaná z nějakého sci-fi filmu. Kája využil laseru a příslušné optiky k předvádění podivuhodných barevných kouzel, jakýsi elektronický kaleidoskop. Na Hvězdárně jsem se také setkal s dlouholetým Kájovým předchůdcem Dr. Jiřím Prudkým, který nám zabezpečil prohlídku centra Jimramova v téže etapě.

Někdy po 13. h jsme proto vyrazili ve větším houfu směrem na Plumlov, kde jsme velmi obdivovali tamější přehradu a zámek na jejím konci, který se konečně začal opravovat. Je to skvost. Z Plumlova jsme to vzali na Vícov a stoupali dále do hor až do Horního Štěpánova, odkud jsme se přes Šebetov a Vanovice blížili k Letovicím. Těsně před nimi je víska Kladoruby, kde má chaloupku Ing. Karel Pavlů, starý meteorář a velmi aktivní člen Klubu skeptiků Sisyfos. On také zařizoval ubytování ebipiklů v místní škole Masarykově střední škole a měl jsem s ním tím pádem vyjednané, že u něho přespím. Když jsem přijel k jeho chaloupce, tak jsem zabrzdil až kousek za vjezdem, ale on číhal, a když se kolem mihnul Iljušin, který mne v té obtížné vrchařské etapě provázel, tak na něho zavolal, zda patří k Ebicyklu a neví-li, kde jsem na trase. Tak jsem mu přes křoví zavolal, že jsem už tady, Iljušin dostal přesný návod, jak se dostane do školy, a já jsem etapu zapíchl u Káji.

Večer nás ještě přijel navštívit 90letý někdejší učitel fyziky na gymnáziu Dr. Jaroslav Chloupek, který je rovněž astronom amatér, takže jsme vedli debatu o novinkách v astronomii.

IV. etapa (St 27. 7.): *Blatinská*

Letovice - Jedlová - Jimramov - Sněžné - Blatiny

Kája mi připravil bohatou snídani byv na dálku instruován mobilem svou ženou v Brně. Navíc po skončení snídani mi jeho žena přes jeho mobil zavolala s dotazem, zda mne Kája dostatečně uctil, a zda jsem všechno snědl. Pak jsem v 9.10 h vyrazil do Letovic a rovnou pod viaduktem železniční trati do táhlého stoupání kolem Křetínské vodní nádrže. Jelo se opět krásně směrem na Bohuňov a dále údolím Křetinky pod impozantní hrad Svojanov. Za ním jsem zakufroval, protože jsem marně hledal směrník na Jedlovou, kde jsme měli mít zastávku na hvězdárně pana Vladimíra Jaška. Nebyl jsem sám; když jsem se vracel, potkával jsem další ebipikly, kteří jeli v protisměru a tak jsem použil příslušné příkázání MoKodEbu. Dorazil jsem na hvězdárnu krátce po poledni a tam se už vesele plnilo.

Od naší předešlé návštěvy pan Jašek hvězdárnu značně vylepšil a současně tam má i obytnou část propojenou s hvězdárnou zaskleným atriem. Ebikli prohlížel dalekohled hvězdárny, ale také pilně plnili, a bylo co. Setkali jsme se tam také s manžely Slávkou a Vladimírem z nedaleké Radiměře, kteří mají cykloservis, jenž zachránil Pavúkmistřovo kolo před lety, když jsme právě brázdili jejich vesnici a začal šílený slejvák. Ono ostatně přšelo i při naší předešlé návštěvě na tehdy ještě velmi syrové stavbě hvězdárny pana Jaška, a pekelně jsme zmokli, když jsme tehdy přijížděli přes Poličku do Jedlové opačným směrem než letos.

To zmiňuji proto, že letos se situace opakovala jako přes kopírák. Majitelé chytrých mobilů zjistili jako první, že se chystá bouřka, kroupy a lijáky právě kolem Jedlové, takže někteří rychle vyjeli, aby se co nejvíc přiblížili k cíli, ale my usedlejší jsme využili pohostinnosti Jaškových i Veselých a pokračovali v plenění díky různým dobrotám

předkládaným oběma rodinami. Navíc mí jak Jaškovi, tak Veselých věnovali krásné dárky k letošnímu jubileu, takže nyní vlastním například pirátský šátek, který se podobá tomu, co nosí na koncerty houslista Pavel Šporcl a budí tím pozornost posluchačů, kteří by při poslechu vážné hudby jinak třeba trapně usnuli.

Během půlhodiny se avizovaná čína dostavila, blesky práskaly s nepatrným zpožděním za zábleskem, spustila se bubnová palba kapek i krupiček na tu průsvitnou střechu z vlnité umělé hmoty a rachot to byl takový, že vlastního slova slyšet skoro nebylo. Rozpředl jsem úvahu, že kdybychom měli po ruce hlukoměr, že by šlo měřit intenzitu srážek hlukoměrem a podle toho usoudit, kdy přejde liják ve snesitelný déšť. Naprosto mne však odboural pan Jašek, když vytáhl svůj mobil a nastavil na něm příslušnou aplikaci. V maximu deště to srážky dotáhly na 71 dB a když klesly na 40 dB, zavelel jsem v 15h Na kuň.

Přes Korouhev jsme pak sjeli do Jimramova, kde už bylo zcela sucho. V 16 h tam právě začínala prohlídka vedená panem Jiřím Jiříčkem, kterou pro nás zařídil dr. Prudký. Viděli jsme tedy pamětní desku astronoma a jezuity Karla Slavička (*Jimramov, 1678; +Peking, 1735) na Domě u Zlatého Slunce i pamětní desku Dr. Jiřího Gutha-Jarkovského (1861-1943), činovníka národního i světového olympijského výboru (1900-1929) a autora spisů o správném a slušném chování. Došli jsme pak až k rodnému domku spisovatelů bratří Mrštíků (1861 - 1925 Alois; 1863-1912 Vilém; 1865-1909 František a 1867-1905 Norbert).

Po rozloučení s panem Jiříčkem jsem si ještě zašel do místního muzea, kde mne zaujala vzpomínka na dalšího jimramovského rodáka Jana Karafiáta (1846-1929), jenž byl českobratrským evangelickým farářem a proslavil se jako autor knížky Broučci (napsal ji ve Velké Lhotě u ValMezu na faře u Tolerančního kostela, která byla letos také na trase Ebicyklu hned v první etapě). Neméně pozoruhodná však byla také expozice týkající se období heydrichiády v r. 1942 a celé nacistické okupace. Prohlédl jsem si se zájmem také díla místních výtvarníků, které zaujala nádherná příroda okolní krajiny.

To už bylo 17.30 h, a tak jsem vyrazil sám po velmi kvalitní cestě do Sněžného. Tam začalo drobně poprchávat a nakonec jsem si musel obléci větrovku a zakrýt obalem brašny, protože pršelo čím dál tím silněji. Ze Sněžného jsem opatrně sjížděl dolů do odbočky na Blatiny, kde jsem pak kolo spíše vedl nahoru až ke gruntu "U nás", který obhospodařují manželé Plškovi.

Když se Daniela Ioni na Reji přihlásila, že ubytuje celý peloton na své chatě, tak jsem netušil, že to není chata, ale výstavný několikapatrový objekt s docela pohnutou historií. Úplně jsem žasnul, že to je tak profesionálně vymyšlené pro ubytování sportovně založených milovníků přírody, kteří nepotřebují nic luxusního, ale prostě v klidu se vyspat, umýt a najíst. Není divu, že tento Grunt má zajištěné rezervace různých part na příští roky dopředu.

Dostal jsem protekční lůžko u okna a tak jsem se s vervou ubytoval a umyl, abych se mohl připojit k večernímu opékání špekáčků u ohně, pití a družné zábavě, která vyvrcholila slavnostním pasováním nováčků Ebicyklu. Nejmladší novicce všech dob Anně-Marii Dostálové asistoval nejmladší novic Myšák, ale garantem byl Zeměkollár. Kromě ní byli ještě pasováni Luděk Smolka a Evžen Brunner. Všichni tři se tím pádem dostali do Roty Mladších Práčať, odkud ovšem po účasti na dalším ročníku odejde jak Luděk, tak Evžen, buď do Hlavního Houfu, anebo do Roty Starších Práčať. Anna-Marie tím pádem odchází z Roty Z Vody Rostoucích Ebicyklích Pulců. Druhým vrcholem byl výklad Nemilosrdného Samaritána o příčinách Brexitu, který skončil až po půlnoci.

V. etapa (Čt. 28. 7.): Zelenohorská

Blatiny-Medlov-Zelená hora- Žďár n. Sázavou-Střemchoví-Předkláštěří-Drásov

Podle již osvědčené tradice je výhodné, když snídaně po startu etapy není na místě, ale kousek dál na trase a do kopce. Z toho důvodu jsme se předem dohodli, že další Snídaní v trávě bude u rybníka Medlov, kde už řadu desetiletí působí o prázdninách manželé Hana a Jaromír Maturovi jako organizátoři série prázdninových táborů pro mládež i pro dospělé. Zpočátku to byly i tábory astronomické, a tehdy jsme také už několikrát na Medlov zajeli.

Jako obvykle jsem vyjížděl mezi posledními v 8.20 h, ale počasí bylo na rozdíl od včerejšího večera velmi vstřícné pro cyklisty, takže již v 9.30 h jsem začal na Medlově hodovat. Bylo toho jídla opravdu hodně a před námi cesta dolů do Žďáru. Vyjel jsem z tábora v 10.20 h, ale ač Vysočinu docela znám, minul jsem odbočku na Zelenou horu, protože mne zrovna objížděla současně nějaká auta zprava i zleva, a dovedl jsem naši miniskupinu až na okraj města, odkud jsme se pak probíjeli nejprve po vrstevnici a potom po spádnici nahoru ke kostelu sv. Jana Nepomuckého na Zelené hoře. Tam nás již čekal P. Vladimír Záleský, který je farářem ve Žďáru a pod něhož kostel spadá. Poutavě nám vyprávěl o historii příchodů cisterciáků do bažin v okolí Žďáru i o jejich snaze vybudovat zde klášter a pak i kostely. Hlavním architektem se stal Jan Blažej Santini-Aichel (1677-1723). Podle jeho návrhu byl kostel na Zelené hoře postaven v letech 1719-1722 a v r. 1994 zařazen mezi světové památky UNESCO. Je to impozantní stavba plná matematických a stavebních kouzel; opravdu velká perla.

Pak nás P. Záleský navedl na svém skútru do konventního kostela Nanebevzetí Panny Marie, přestavený do dnešní podoby rovněž Santinim už v r. 1706. Dlouholetí ebipikli si jistě vzpomenu na návštěvu ve vymrzlém kostele při Ski & Teleskopy ve Žďáru v době, kdy tamější hvězdárnu ještě vedl její první vedoucí pan Eliáš. Naštěstí nám tehdy následně zařídil návštěvu v sauně, kde jsme se opět ohřáli. Viděli jsme také Dolní (Morový) hřbitov rovněž budovaný podle návrhu Santiniho v r. 1709. Pak jsme se přesunuli napříč okrajem města do obnovené hvězdárny, což zařídil další ebicyklista Martin Křížovič. Mají tam odsuvnou střechu (na hvězdárně a kolem ní jsme spali při 3. ročníku Ebicyklu Moravská Podkova v r. 1986. (Spal jsem tam na zahradě hvězdárny pod hromadou nějakých prken a během ranní bouřky jsem tam vleže vymyslel Pokřik Ebicyklu.)

Po návštěvě hvězdárny jsem se oddělil od pelotonu a navštívil vdovu po panu Eliášovi paní Pavlu Eliášovou. Vzpomínali jsme na zmíněná Ski&Tel organizovaná jejím manželem i na smutné okolnosti kolem jeho pohřbu, kdy bolševici zakázali, aby smuteční obřad byl z kaple přenášen reproduktory lidem, kteří se do kaple nevešli. Její muž byl velmi váženou osobností města, ale dovolil si mít církevní pohřeb.

V 15 h jsem se vydal sólo na výpadovku do obce Jámy a hned ve městě jsem potkal Janet a Samaritána, takže jsme v této sestavě odstartovali na trasu směrem na Radešínskou Svratku. Všiml jsem si, že jsme objeli Nové Město n. Mor. jakoby po virtuální kruhovém objezdu, protože téměř hodinu jsme stále naráželi na směrníky, že Nové Město je doleva vzdáleno 5 km. Po projetí Radešínské Svratky nás čekala ovšem drsná cyklotrasa plná větších kamenů a stoupající do kopce. Chtěl jsem mít tu hrůzu co nejdřív za sebou, a tak jsem se obul do pedálů a uháněl dál sólo, až jsem dojel skupinku,

kteřá právě pomáhala Aničce Dostálové vyměnit plášť proražený kamenem.

Ze Strážku jsem to vzal na Ostrov, Dolní Loučky a Střemchoví a kolem Předklášteří jsem uhnul nalevo od nádraží v Tišnově na výpadovku do Drásova. Zapomněl jsem, že se na poslední chvíli změnilo ubytování ve škole, ale naštěstí mne Simulantovi upozornili na můj omyl. Do školy jsem dorazil v 19.45 h a po vybalení báglu jsem šel na večeri do hospody u hlavní křižovatky, kde se dalo sedět na zahrádce do chvíle, než začalo krápat. Museli jsme se rychle přesunout dovnitř hospody a dobře jsme se najedli.

Generální zkouška na brífink se konal přímo v restauraci Na růžku, ale vlastní brífink až v tělocvičně. Protože jsem věděl, že zítřejší etapa bude opravdu náročná, tak jsem si řekl, že ta generálka mi stačí a začal se připravovat na kutě.

VI. etapa (Pá 29. 7.): Tramvajová

Drásov-Brno-Mariánské údolí-Ochoz-Drnovice-Vyškov

Ráno nás čekala další Snídaně v trávě u syna našeho Hydromechanika, kde celá jeho rodina a další sousedé mazali na výtečný chléb ještě výtečnější škvarkovou pomazánku s cibulkou. Byly to další superhody a ještě když to teď zapisuju, sbíhají se mi sliny. Konečně v 8.40 h jako poslední vyrazil na trasu do Brna. Nebylo to úplně jednoduché, abychom se vyhnuli velkému ranním provozu do města směřujícímu. Trasa byla sice vymyšlena dobře, ale v Kuřimi jsem zakufroval a neodbočil správně na Jinačovice, takže pak jsem se musel docela vracet a bylo mi jasné, že na zahájení prohlídky Hvězdárny na Kraví hoře nedorazím včas.

Navíc v Komíně byly uzavřené úseky silnic a tak jsme nakonec jeli právě tímto úsekem, který už byl skoro hotov, ale otvíral se až v pondělí, nahoru do Tábora a kolem Techniky jsem pak vytlačil kolo nahoru ke Hvězdárně a planetáriu. Bylo už skoro 11.30 h, takže oficiální prohlídka končila, a já jsem tu půlhodinu strávil v pracovně ředitele Dr. Jiřího Duška, a bavili jsme se hlavně o přípravě sjezdu České astronomické společnosti ke 100, výročí vzniku Společnosti v příštím roce. Pak jsem jenom krátce se pozdravil s několika brněnskými přáteli a svištěli jsme stejnou cestou dolů, kterou jsem předtím přijel nahoru.

Mimochodem, tuto cestu jsem používal po nočním pozorování na Kraví hoře na svém prvním bicyklu rok výroby 1912, který měl zesílenou přední vidlici, ráfkové brzdy na obě kola, ráfky ze dřeva, a na nich tzv. balónové pláště. Tomu kolu jsem říkal *Budulínek* a sloužil nám k odvozu tří pozorovatelů, tj. zapisovatelky, která seděla na štangli, a Luboše Kohoutka, který byl o hlavu větší než já, a ten seděl na nosiči, kdežto já na dlouhém závodním sedle. Jezdívati jsme tak za ranního svítání ve třech samospádem až k Lužánkám, kde jsem vyklopil oba spolujezdce, a sám pak vyjel kopec nahoru do Černých polí, kde jsem bydlel.

Tentokrát však našim cílem byla samotná budova Techniky, na jejíž střeše se nalézá Kladivova observatoř. Observatoř pro vyšší geodézii zde vznikla již v r. 1911, ale rozšířila svůj záběr až s příchodem profesor Bohumila Kladivy (1888-1943), jenž od r. 1922 začal přednášet geodetickou astronomii na nedaleké přírodovědecké fakultě MU. Dnes se zde nalézá jeden ze dvou geodetických bodů TUBO (druhý je na vrcholu Pecného v Ondřejově) pro síť GPS a měření místní intenzity gravitačního pole. Přestože jsem v Brně dlouho bydlel, na observatoři jsem byl poprvé v životě a neměl jsem tušení, že je dosud aktivní. Tak jsme se dozvěděli, že Brno se pohybuje severovýchodním směrem průměrným tempem 10 mm/rok.

Pak nás čekal náročný přesun napříč Brnem do Líšně. Nakonec většina ebipiklů se v Brně najedla a pak využila důtklivého doporučení ebipikla Vladimíra Homoly a jela z centra města tramvají č. 8, která může přepravit vždy až 4 bicykly na vrchol Líšně, kde má konečnou. Ač jsem nevěřil, že tak velká skupina se tímto způsobem dostane z Brna ven, dopadlo to nad očekávání hladce. Společně s Iljušinem, který stále chtěl čekat na tramvaj, která bude mít na centrálním elektronickém panelu symbol hvězdárny s otvírající se kopulí, protože to je světový unikát, jsme nakonec vyjeli tramvají a za necelých 20 min jsme vystupovali na konečné (ul. Mifkova). Sjeli jsme ke kostelu a dali se doprava do nedaleké restaurace, kde jsme se uvelebili ve 14.15 h a dobře jsme udělali. Měli jako menu kančí guláš za lidovou cenu 65 Kč. Tak dobrou zvěřinu jsem snad nikdy nejedl.

Mezitím venku trochu přšelo, ale když jsme vyjeli v 15.30 h, tak už bylo zase slunko. Sjel jsme podél linky autobusu na dolní okraj Líšně a dali jsme se vlevo spíše instinktivně. Nikde totiž nebyla směrovka do Mariánského údolí. Proto jsem zastavil u protijdoucí starší paní velmi elegantně oblečené v koktejlových šatech s nitěnými rukavičkami na ruku. Optal jsem se, zda jedem správně. a ona to potvrdila. Načež se sama dala do řeči, že jako svazačka to údolí upravovala kvůli slavnostem KSČ, které tam probíhaly už za prezidenta Gottwalda, takže to údolí se jmenovalo po něm. (Kvůli tomu Klémovi, co měl pod čepicí, jsem během svého bydlení v Brně do této lokality nikdy nezavítal.) Pak vyslovila potěšení, že tam jedeme, protože dnešní mládež už to nezajímá, jak oni to údolí radostně zvelebovali pro rekreaci pracujících.

Když jsme za slunného odpoledne do areálu u vody dojeli, tak těch rekreatů bylo opravdu pomálu. Přitom je tam i jakási infrastruktura, ale lidi to dnes asi táhne jinam. Postupně jsme se začali setkávat s dalšími skupinami ebipiklů, a když jsme z areálu směrem ke skautské základně Kaprálův mlýn vyjeli, tak se nás už sešlo docela hodně. Jenž po deštích byla cyklostezka rozmáčená a kola jsme vlekli a sam v tretrách zapadali do bláta. Asi po půlhodině takového trmácení jsem si uvědomil, že takhle dojedu či spíše doplazím se někdy nad ránem. S Iljušinem jsme se proto odpojili a vyšli nad tou skautskou základnou do kopce na slušnou silnici ve směru na Ochoz. Odtud jsme se vydali na Bukovinku po silnici, která byla zrovna rozryta frézou, ale aspoň tam nebyly šutry ani bláto. Odtamtud jsme to vzali na Račice a Drnovice, kde se tyčí dnes asi víceméně opuštěný obří sportovní stadion z doby popřevratové, kdy Drnovice hrály I. fotbalovou ligu. Projeli jsme pak celým Vyškovem do brány k Zooparku, kde jsme měli zajištěný nocleh.

Za celou dobu trvání Ebicyklů jsme spali v Zoo vůbec poprvé. Byl to náramný zážitek. Naštěstí nás nedali do společného výběhu s různými jinými savci, ale do velké čtyřpodlažní budovy, kde mají exponáty hmyzu v silně nadživotní velikosti, takže třeba takový model včely zavěšený nad našimi hlavami na kovových vláknech měl délku skoro 2 m, a podobně vypadaly i proporce ostatních hmyzů. Místa na podlaze bylo tím pádem habaděj, takže jsem si právě pod tou obří včelou ustlal. Teprve pak jsem se odebral do přílehlé restaurace na večeři. Vařili i pozdě večer a dobře. Pak mi organizátoři z hvězdárny nabídli, že mne odvezou autem na hvězdárnu, kde je dokonce i sprcha a teplá voda. Jeli jsme kus cesty za Vyškov, kde je rozložen obrovský Dinopark s nadživotními modely veleještěřů, ale zato se tam platí mastné vstupné. To se u běžných návštěvníků vybírá právě v Zooparku, odkud jezdí zapečetěný vláček do toho Dinoparku - něco jako když soudruh Lenin jel přes Německo v zapečetěném vagonu do Finska, aby mohl posléze v listopadu 1917 rozpoutat v Petrohradu Velkou říjnovou socialistickou revoluci. Jelikož je hvězdárna obklopena Dinoparkem ze všech stran, tak návštěvníci hvězdárny

mají u vjezdu instalován telefon, jímž zavolají službě na hvězdárně, aby pro ně přijeli, a když přijedou, tak jakoby koridorem ve voze, který nesmí zastavit, projedou Dinoparkem ke hvězdárně. Kupodivu není zakázáno se na ty veleještěry z okének auta dívat; čekal jsem, že nám aspoň zavážou oči, nebo spoutají ruce, abychom nemohli stáhnout okénka v autě, ale nic nebylo. Ono je teda pravda, že v noci ty siluety třetihorních potvor není moc vidět; ostatně dnes už víme, že tehdy právě ty nestvůry vyhynuly po dopadu planety Chicxulub do Mexického zálivu.

Na hvězdárně jsem se krásně osprchoval a pak jsme šli pozorovat. Byl vidět jak Saturn, tak Mars, bohužel již nízko na nebi, takže vzduch se hodně tetelil. Do Zooparku jsem se vrátil až o půlnoci a rychle usnul, protože jsme měli instrukci, že ráno musíme opustit Zoopark před 9. h. Jinak se staneme exponáty Homo sapiens pouze v životní velikosti, což by pak mohlo návštěvníky Zooparku při pohledu na obrovské mouchy a jinou žoužel uvádět v omyl.

VII. etapa (So 30. 8.): Nedokončená

Vyškov - Nesovice - Koryčany - Kyjov - (Blatnice p. sv. Antonínkem)

V sobotu jsem vstal dost brzo právě s tou vidinou, že bych se při opoždění mohl proměnit v exponát (možná by mi ale děti návštěvníků házely pamlsky?) a již v 8.30 h jsem vyšel s kolem i báglem ven ze Zooparku a normalizovaný bágl uplacíroval ve Vozové hradbě. Jel jsem pak do Kauflandu koupit si něco ke snídání, což bylo pohodlné, protože u vchodu měli dvě zahradní lavičky, kde jsem tu snídání pak pohodlně snědl. Jenže co se nestalo - titíž ebipikli, kteří na svých chytrých mobilech zjistili, že se blíží ve třetí etapě pohroma lijavce s bouřkou, oznámili, že nám hrozí ve Vyškově obdobná pohroma již v 11 h, takže je lepší počkat v suchu, než pak zase někde moknout a tetelit se před blesky.

Nenapadlo mne, že to byl planý poplach, takže mi v 10.45 h došla trpělivost a vydal jsem se na táhlý výjezd do kopce ve směru na Nesovice. Za Nesovicemi mne předjeli ebipikli, kteří stihli navštívit někdejšího starostu Vyškova astronoma Dr. Karla Hájka, který má v Brankovicích u svého domku hvězdárnu. Na fotbalovém hřišti u Koryčan jsem pak na lavičce pro fanoušky poobědval ze svých zásob a pokračoval pak táhlým údolím přes Bohuslavice na hranici Kyjova. Tam jsem objevil šikovnou hospodu, kde sice uvnitř měli zavřeno kvůli svatbě, ale venku na zahrádce jsem aspoň viděl na bicykl. Tam mne dojela Koebilka, která se přidala právě až na poslední etapu a tak jsem ji poprosil, aby zavolala do Veselí, že musím jejich hvězdárnu minout kvůli časové tísni. Měl jsem totiž v cíli avizovanou přednášku od 19 h a potřeboval jsem se předtím umýt a najíst, a to bych kvůli zastávce ve Veselí už nestihl. Za chvíli volal Koebilce Hydromechanik I, že pro mne přijede někde na trasu Vozovou hradbou, což se pak skutečně stalo kousek za Kyjovem u výpadovky na Vlkoš, Vracov a Bzenec. Naložili jsme do hradby obě kola i své bágly a protože Hydromechanik měl v kabině volno, tak jsme se do cíle dostali velmi rychle. V Blatnici mne Vozová hradba vyklopila i s bicyklem u Ing. Michala Cába, kde jsem se mohl zcivilizovat i najíst, a Koebilka jela s Hradbou až do školy, kde se postupně ubytovali všichni ebipikli.

Před 19. h jsem se odebral do místního kulturního střediska na přednášku s netypickým názvem *Novinky 2016 (I-VI)*. Obdivoval jsem ebipikly, kteří na přednášku dorazili ve větším počtu, a na rozdíl ode mne jeli celou etapu, stavili se ve Veselí a museli večeřet v restauraci. Po přednášce jsme se pak všichni přesunuli do sklípku Mistra Blatnického a nějak jsme se tam nakonec vešli, i když nás bylo opravdu hodně.

Naprostým překvapením pro všechny ebipikly byla účast dvou dávných ebipiklů, kteří jezdili v samém počátku spanilých jízd: Luboš Glace (2. - 10. ročník) z Hodonína a Jiřího Kroutila (3.- 5. ročník) z Holic. Myslím, že i tito dávní účastníci byli tím setkáním po 23, resp. 28 letech, obohaceni. Luboš se za tu dobu téměř nezměnil, zato Jirka Kroutil se zřejmě rozpíná společně s vesmírem.

Mistr Blatnický měl odborné proslovy k ochutnávce asi 10 vzorků různých vín a ty podrobnosti o všech mne vždy udivují nejenom těmi vinařskými znalostmi, ale i nemalou mírou poezie. Po skončení degustace a za vydatného přikrmování různými dobrotami došlo k tradičnímu ukončení již XXXIII. ročníku, během něhož se nikomu nic nestalo, nepočítám-li gravitační kolaps elektrokola Tarantuleho v předposlední etapě. Myslím že pro něho by měly příslušné cyklistické stáje začít vyrábět elektrokola na míru, resp. na váhu dotyčného jezdce. Elektrokola z titanových slitin by možná dokázaly mohutné těle Tarantule unést i do kopce. Závěrečné chvíle ve sklípku skončily ještě před půlnocí, protože řada ebipiklů potřebovala ráno brzo vstávat.

Ebilog (Ne 31. 7.)

Blatnice p. sv. Antonínkem - Veselí n. M.- Praha, Hostivař

U Cábů jsem se vzbudil pomocí budíku v 7 h a v 8.15 h jsem se rozloučil se svými tradičními hostiteli a vyrazil kolmo do Veselí, ovšem již bez bágů, pro něž se vzápětí stavila Vozová hradba a ta mne předjela těsně před Veselím. Celou cestu jsem urazil za 19 min až na nádraží, kde jsem si z Vozové hradby bágly zase odebral do vlaku. Jeli jsme takovým spěšným vlakem do Uherského Hradiště, kde jsme pak dlouho čekali na nástupišti na příjezd našeho rychlíku na Prahu, který pak ještě ve Starém Městě přepřahal dieslovou lokomotivu za elektrickou. Nakládání a vykládání kol nebylo jednoduché, protože na každém představku vagónu mohla být jen 2 kola, a kromě nás ebipiklů jelo ještě hodně místních cyklistů. Navíc jsou nástupiště v Uh. Hradišti úzká, takže kola a bágly jsme museli odkládat do přilehlého kolejiště. No ale s takovými lapáliemi ebipikli snadno poradí.

Když jsme se pohodlně usadili v pražském rychlíku, tak už nám skoro nic nechybělo. Rychlík sice nabíral mírné zpoždění, což znervózňovalo naše Severočešky, aby jim v Praze rychlík na Jablonec a Liberec neujel, ale nakonec to stihly.

Chtěl bych v závěru vyzdvihnout práci všech, kdo se na přípravě Moravského Chobotu podíleli, především ovšem tvůrce itineráře Bludného Holanďana a autor různých elektronických verzí Melantrich, dále pak všem, kdo se podíleli na snídaních v trávě, tj. rodině Janatových, Rosťovi Šopovi, který zařídil i guláš na Vsetíně, dále pak Phobosovi a Deimosovi, manželům Plškovým, manželům Maturovým, Hydromechanikovi I. a v neposlední řadě Mistrovi Blatnickému. Ostatně o úspěch ročníku se zasloužili i nově pasovaní nováčci a vlastně všichni, kdo aspoň část ročníku absolvovali. Je to dobrý příslib před startem příštího ročníku který se pojede koncem na přelomu července a srpna na Slovensku.

Zatímco ve většině předešlých ročníků jsem během Ebicyklu přibral od 1 do 3 kg, tak tentokrát jsem zůstal na stejné hmotnosti jako před startem

o - O - o

Praha 12. IX. 2016

pH S.J.

=====

Základní statistické údaje XXXIII. Ebicyklu

Souhrnná nominální délka etap: 502 km

Průměrná délka etapy: 72 km

Ebicyklisté, kteří jeli alespoň jednu etapu na kole/koloběžce: 57

Věkové rozpětí: 11 - 80 roků

Zastoupení žen: 32 %

Má vlastní statistika

vvvvvvvvvvvvvvvvvv

<u>Č. etapy</u>	<u>Délka (km)</u>
I.	49
II.	82
III.	82
IV.	88
V.	62
VI.	68
VII.	40

(Prolog a Ebilog 13 km)

Celkem **471 km**

Průměrné rychlosti (čistého času) v etapách: **10 - 12 km/h**

Maximální rychlost **52 km/h**

%%%%%%%%%